

Julen Cobos Errasti. *Paraules i pedres*

Accèssit de la categoria intermedi–suficiència–superior, en la modalitat individual

Paraules i pedres

Diuen d'ella que és la més antiga d'Europa, l'única llengua preindoeuropea que es manté viva, i encara que hi ha moltes teories, ningú sap d'on ve.

Jo vaig tenir molta sort i no vaig haver d'anar gaire lluny per trobar aquest tresor. Quan vaig néixer ma mare me'l va donar i el món es va omplir de paraules tan velles com els arbres i la terra. Paraules que sempre van estar allà, com pedres al fons d'un riu, arrodonides al llarg de milers d'anys de parla.

Al meu pare li van prendre aquest tresor quan era petit. L'avi havia perdut la guerra i el dret a parlar al seu fill en eusquera. I així, en nom d'una Espanya gran i lliure, i per obra i gràcia d'un petit bufó del Ferrol, mon pare i dues generacions de bascos van perdre la seva llengua.

Després vindrien la transició, els estatuts d'autonomia, les reivindicacions nacionals i la recuperació de la llengua...però, per al meu pare ja era massa tard. Havia perdut per sempre aquella manera única d'explicar el món.

Hi ha gent que em pregunta per què vivint a Barcelona els parlo en basc als meus fills.

Jo els contesto que en la meua família l'èuscar ja es va perdre un cop perquè els que el coneixien no el van poder parlar, i que no vull que es perdi una altra vegada perquè els que el coneixem no el parlem.